

Vlaams
Parlement

vergadering **C77**
zittingsjaar 2015-2016

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese
Aangelegenheden, Internationale Samenwerking,
Toerisme en Onroerend Erfgoed

van 12 januari 2016

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Ward Kennes aan Geert Bourgeois, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed, over de export van dualuseproducten – 595 (2015-2016)	3
VRAAG OM UITLEG van Marc Hendrickx aan Geert Bourgeois, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed, over het visserijakkoord met Marokko – 630 (2015-2016)	
VRAAG OM UITLEG van Ward Kennes aan Geert Bourgeois, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed, over de reactie van de Vlaamse Regering op de uitspraak van het Europees Hof betreffende het visserijakkoord tussen de Europese Unie en Marokko – 678 (2015-2016)	7

VRAAG OM UITLEG van Ward Kennes aan Geert Bourgeois, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed, over de export van dualuseproducten – 595 (2015-2016)

Voorzitter: de heer Rik Daems

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

Ward Kennes (CD&V): De wapenexport is op dit moment een hot item, in het bijzonder omdat er terecht vragen worden gesteld bij de omgang met een land als Saoedi-Arabië. We hebben daar vorige week een duidelijk standpunt van u over gehoord, minister-president. In België bestaan daarover verschillende standpunten, maar wij zijn verantwoordelijk voor de Vlaamse regelgeving en de naleving daarvan.

De goedkeuring van de export van dualuseproducten is vaak koorddans, waarbij naar een evenwicht wordt gestreefd tussen veiligheidsoverwegingen en commerciële belangen. Daar kunnen we niet blind voor zijn. Uiteraard worden niet alle dualuseproducten automatisch ingezet voor gewapende doeleinden. Veel van deze producten vinden hun weg enkel in de civiele sector.

In december 2014 publiceerde het Vlaams Vredesinstituut zijn jaarlijks verslag 'Vlaamse buitenlandse handel in producten voor tweëerlei gebruik 2013'. Dit rapport analyseert de vergunningen die de Vlaamse overheid in 2013 op basis van Verordening 428/2009 heeft uitgereikt en geweigerd voor de intra-uniale overdracht en export van dualuseproducten.

Sowieso zijn sinds 2009 de dualuseproducten via doorvoer binnen de EU in beperkte gevallen vergunningsplichtig. De zogenaamde extra-uniale export van dualuseproducten blijft vergunningsplichtig. Hier bestaat de mogelijkheid om zowel individuele als globale vergunningen uit te reiken. De keuze hiervan wordt ingegeven door de bedrijven zelf en moet een vereenvoudigde administratieve afhandeling voor de bedrijven mogelijk maken. Op deze wijze kunnen zij met een en dezelfde uitvoervergunning vooraf bepaalde producten exporteren naar in principe alle bestemmingen in alle landen die in de vergunning zijn opgenomen. Dit bemoeilijkt uiteraard een controle omdat deze achteraf gebeurt en er al helemaal geen risicoanalyse plaatsvindt. Bovendien worden deze globale vergunningen gekenmerkt door een verhoogd risico op ongewenst eindgebruik.

Uit het rapport van het Vlaams Vredesinstituut blijkt dat een aantal individuele vergunningsaanvragen naar Egypte en Israël geweigerd werden terwijl de globale vergunningen van hetzelfde type product naar deze twee landen toegestaan werden. Dit doet toch een aantal vragen rijzen.

Minister-president, op grond van welke criteria maakt men een onderscheid tussen globale en individuele vergunningen? Zijn beide type vergunningen even transparant? Laten ze beide toe dat deze op dezelfde wijze onderzocht kunnen worden?

Waarom maakte de Vlaamse overheid een onderscheid in de globale en individuele vergunningen ten aanzien van Egypte en Israël in 2013? Over welke dualuseproducten ging het hier?

De maandelijkse verslagen versterken de transparantie, wat we uiteraard toejuichen, maar de informatie beperkt zich tot louter technische vermeldingen. Zo wordt de motivering voor de geweigerde vergunningsaanvragen niet opgenomen in de verslagen. Evenmin wordt, wat wel in Nederland gebeurt, de omschrijving van de vergunde producten en de informatie over het eindgebruik opgenomen. Uiteraard beperkt dit de controlemogelijkheden van het Vlaams

Parlement. Om welke reden wordt deze informatie niet opgenomen? Deze informatie kan in Nederland wel worden vrijgegeven. Bent u dan ook bereid deze gegevens in de toekomst openbaar te maken in de maandelijkse verslagen?

Onlangs hebben we de kans gekregen om bij de secretaris-generaal het dossier over Syrië in te kijken op vraag van mevrouw Soens. Daar hebt u dus wel inzage gegeven in de details.

De voorzitter: Minister-president Bourgeois heeft het woord.

Minister-president Geert Bourgeois: Mijnheer Kennes, beide types vergunningen zijn even transparant. Er zijn echter een aantal verschillen tussen een individuele vergunning en een globale vergunning. Een individuele vergunning, en dan hebben we het over dual use, kan alleen maar wanneer het gaat over de export naar één bepaalde eindgebruiker en voor een specifiek opgegeven eindgebruik. Daar moet een analyse van worden gemaakt. U hebt daarvan een voorbeeld gezien aan de hand van het dossier dat ik ter inzage heb gelegd.

Die analyse gebeurt uiteraard a priori door het Departement internationaal Vlaanderen (DiV). Aan de hand van het decreet worden alle elementen onderzocht en gebeurt er ook een afweging. Een globale vergunning kan worden aangevraagd wanneer het gaat over export naar een of meerdere bestemmingslanden, die dan worden opgenomen in die globale vergunning. Hier geldt – en dat is heel belangrijk – als exclusieve gebruiksvoorwaarde dat het gaat over civiele eindgebruikers en civiel eindgebruik. Dat is dual use. In geen enkel geval kan een globale vergunning worden gebruikt voor defensiegerelateerde bestemmingen of eindgebruikers. Een globale vergunning kan maar worden verleend mits naleving van een aantal voorwaarden en elementen. Een van de belangrijkste, zo niet de belangrijkste, is dat er bij de aanvrager een doeltreffend intern nalevingsprogramma is, dus een Internal Compliance Program (ICP). Dat is niet geregeld in het besluit, maar het staat wel in de EU-verordening.

Dit wordt vooraf, a priori, nagegaan door het DiV, dat de controle en de analyse doet van het systeem. Is er een intern systeem dat toelaat te garanderen dat er alleen uitvoer zal gebeuren onder de paraplu van een globale vergunning voor civiel eindgebruik en voor een civiele bestemming? Dat is een gunstregeling om tegemoet te komen aan de internationale concurrentiepositie van Vlaamse exporteurs, die intern over de nodige eigen controlemechanismen beschikken om de naleving van de strikte gebruiksvoorwaarden van globale vergunningen te garanderen.

Voor de uitvoer die plaatsvindt onder een globale vergunning, is er door de exporteur zelf een a-prioriconrole op de civiele aard van de eindgebruiker en op het eindgebruik. Dat gebeurt door het intern nalevingsprogramma. Dit wordt dan opnieuw gevolgd door een a-posterioriconrole van de eindgebruiker en het eindgebruik door de dienst Controle Strategische Goederen (dCSG) van het DiV, dat dus twee keer optreedt. Eerst kijkt het of je beschikt over zo'n intern instrument, of dat afdoende is. Nieuwe aanvragen zonder dat men kennis van zaken heeft geëtaleerd, worden niet zomaar verleend. Dat kun je alleen doen als er voldoende garanties zijn dat er effectief, en niet alleen op papier, zo'n controle bestaat. A posteriori wordt er opnieuw gecontroleerd.

In verband met de individuele vergunningen, wordt er rekening gehouden met het bestaan van een intern nalevingsprogramma bij de analyse, maar daar is het geen doorslaggevend criterium. Uiteraard kan een individuele vergunning worden gebruikt voor uitvoer naar elke toegelaten eindgebruiker en eindgebruik. Die houder van de individuele vergunning heeft een jaarlijkse rapporteringsplicht, maar die is beperkt tot de uitgevoerde hoeveelheid, want de andere gegevens zijn al bekend. Er is een vergunning voor verleend.

De houder van een globale vergunning heeft een uitgebreide jaarlijkse rapporteringsplicht op basis van artikel 11 van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 maart 2014. Op basis daarvan gebeurt de a-posterioriconcontrole, waar ik het zonet over had.

In uw tweede vraag had u het over het onderscheid tussen globaal en individueel, Egypte en Israël in 2013. Dat is de toepassing van wat ik heb gezegd. Individueel in die gevallen waar ik melding van heb gemaakt, globaal onder voorwaarden waarvan ik melding heb gemaakt, en in geen geval defensiegerelateerd. Dus dual use, civiel gebruik. Alleen dan kan er een globale vergunning zijn. Dat is ook niet anders toegepast dan in de casus van 2013 voor de landen die u vermeldt: Egypte en Israël. Dat geldt voor elk van de landen, want de globale slaat op landen waarnaar men mag uitvoeren.

In uw derde vraag hebt u het over de verslagen. U hebt een punt. Ik heb de maandelijkse rapporten nog eens bekeken. Ze zijn niet zo transparant omdat wordt verwezen naar de categorieën van goederen, met codes. Ik kan begrijpen dat het voor de specialisten hier geen probleem is, dat u die codes al van buiten kent, maar op een buitenstaander die de verslagen ziet, komt het wellicht nogal technisch over. Nederland omschrijft de goederen bijvoorbeeld en vermeldt het opgegeven gebruik in het land van eindbestemming.

Ik heb mijn administratie opdracht gegeven om dat aan te passen. Dat zal niet onmiddellijk gebeuren omdat het om een toepassing van software gaat. We brengen maandelijkse rapporten, de jaarrapporten zijn uitgebreider, ook met motiveringen en zo. De maandelijkse rapporten zijn een automatische overbrenging van de data uit individuele dossiers op die rapporten. Als men nu een andere manier van maandelijks rapporteren zou moeten invoeren, zou dat allemaal handmatig moeten gebeuren, met alle gevolgen van dien voor de kostenefficiëntie, de kans op fouten enzovoort.

Ik heb gevraagd om een nieuw systeem van transparanter, zeg maar duidelijker – nu is het ook transparant –, leesbare rapportering uit te werken, met dien verstande dat er, gelet op de openbaarheid van bestuur, geen vertrouwelijke commerciële of industriële gegevens mogen worden bekendgemaakt. De naam van de exporteur zult u daar niet in terugvinden, zoals dat nu evenmin het geval is. Soms zal het een meer algemene omschrijving zijn, want als je bijvoorbeeld heel specifiek de aard van de kledij omschrijft, dan weet je nagenoeg zeker over welk bedrijf het gaat en kan dat bedrijf zeggen dat dit aangelegenheden zijn die vertrouwelijk van aard zijn.

Ik zal een aanpassing doen om de rapportering, die nu al maandelijks, zesmaandelijks en jaarlijks gebeurt, nog duidelijker leesbaar te maken.

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

Ward Kennes (CD&V): Minister-president, ik dank u voor uw verduidelijking rond die globale vergunningen en de verzekering dat het gaat over louter civiele eindgebruikers en eindgebruik. Dat is belangrijk.

Ik ben blij dat u de opdracht hebt gegeven aan de administratie om de rapportering wat transparanter te laten verlopen. Ik denk dat die codes de transparantie inderdaad niet ten goede komen. Ik hoop dat de software snel kan worden aangepast. Ik denk dat meerdere mensen in dit parlement, maar ook daarbuiten – want de materie wordt ook daarbuiten gevolgd – blij zullen zijn met die wijziging.

De voorzitter: Mevrouw Soens heeft het woord.

Tine Soens (sp.a): Voorzitter, ik kan de vraag van de heer Kennes naar meer transparantie alleen maar ondersteunen. Het is een vraag die ik u het voorbije jaar ook al een paar keer heb gesteld, bijvoorbeeld over de criteria om een vergunning al dan niet te weigeren.

U hebt toen telkens – ook vandaag – de belofte gedaan om voor meer transparantie te zorgen in de maandelijks verslagen. Dat is uiteraard goed, maar tot op heden is dat nog niet gebeurd.

Minister-president, wanneer bent u van plan dat te doen? De vraag komt hier inmiddels toch al een jaar terug.

Hoe ver wilt u die transparantie laten gaan? Zal het vergelijkbaar zijn met bijvoorbeeld de rapporten uit Nederland?

Ik dank u alvast voor uw antwoord.

De voorzitter: De heer Vanbesien heeft het woord.

Wouter Vanbesien (Groen): Mijn vraag sluit hierbij aan, maar gaat ook een stapje verder. Op welke manier wordt de onholdlijst geïnterpreteerd? Naar aanleiding van het debat over Saoedi-Arabië zei u dat de bestaande onholdlijst, waar onder meer Egypte op staat, geen decretale verankering heeft en dat die eigenlijk niet mag worden gebruikt. Er was ook discussie of het al dan niet voor dualuseproducten geldt. Tegelijkertijd wordt die lijst wel nog vermeld op websites.

Minister-president, bestaat die lijst nog of bestaat ze niet meer?

De voorzitter: De heer Van Esbroeck heeft het woord.

Jan Van Esbroeck (N-VA): Minister-president, ik ben vooral blij met uw antwoord. Dit soort vragen kan de indruk wekken dat er verschillen zouden zijn tussen individuele en globale vergunningen en dat men met een globale vergunning zomaar alles zou kunnen leveren zonder controle.

Gelukkig hebt u nogmaals duidelijk gesteld dat het enkel mogelijk is bij civiele eindgebruikers en civiel eindgebruik, ook bij globale vergunningen. Er zal nooit aan defensiegerelateerde eindgebruikers worden geleverd.

Verder ben ik ook blij met de vereenvoudiging van de codes. Daardoor zullen we meer specifieke informatie krijgen op de maandelijks rapportage.

De voorzitter: Minister-president Bourgeois heeft het woord.

Minister-president Geert Bourgeois: Mevrouw Soens, ik denk niet dat deze vraag van de heer Kennes al eens eerder is gesteld, ook niet door u. *(Opmerkingen van Tine Soens)*

U hebt wel een vraag gesteld over de jaarrapportering. Ik heb toegezegd dat ik daarbij, wat de militaire goederen betreft, uitleg zou geven. Hier gaat het over dual use en de maandrapporten. Als ik mij vergis, zegt u het maar, maar bij mijn weten is het de eerste keer dat u de vraag stelt over die maandrapportering.

We hebben gezegd dat we in die jaarrapportering met betrekking tot de weigeringen meer duiding zullen geven. Dat zal ook gebeuren. Hier is het niet de aard van de rapportering die zou moeten veranderen. De rapportering gebeurt met een omschrijving van de categorieën van de goederen, met de technische codes. Het lijkt mij inderdaad zinvol – zo begrijp ik de vraag ook – om dat in mensentaal begrijpelijk te brengen. Dat zullen we ook doen. U vraagt wanneer. Ik heb de

opdracht gegeven in het kader van deze vraag om uitleg. We willen de administratie niet verplichten om dat een aantal maanden lang manueel te doen. Er moet een softwaresysteem zijn dat toelaat om deze toch vrij beknopte rapportering maandelijks meer in mensentaal te doen.

Mijnheer Vanbesien, nogmaals, on hold slaat op geen enkele manier op dual use. Dat had ik al duidelijk gemaakt. Het slaat op militaire goederen en gaat over leveringen, niet naar een bedrijf, maar naar een overheid. Dat is de onholdmaatregel, die mij er mijns inziens niet van ontslaat om, als er toch vragen zouden zijn voor export van militaire goederen naar die landen die getroffen zijn door een onholdmaatregel, die vragen toch individueel te behandelen, dit wil zeggen toe te staan of te weigeren. Die discussie hebben we al gevoerd. Het mag duidelijk zijn: on hold slaat niet op dual use.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Marc Hendrickx aan Geert Bourgeois, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed, over het visserijakkoord met Marokko – 630 (2015-2016)

VRAAG OM UITLEG van Ward Kennes aan Geert Bourgeois, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed, over de reactie van de Vlaamse Regering op de uitspraak van het Europees Hof betreffende het visserijakkoord tussen de Europese Unie en Marokko – 678 (2015-2016)

Voorzitter: de heer Rik Daems

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

Marc Hendrickx (N-VA): Het Europees-Marokkaans visserijakkoord kwam in het verleden al aan bod in dit parlement. Ook de heer Kennes en een paar andere collega's volgen die materie. Het akkoord schenkt 30 miljoen euro per jaar aan Marokko in ruil voor Europese visrechten in hun wateren. Dat Europese belastinggeld verdwijnt in de Marokkaanse staatskas in ruil voor visrechten in bezet gebied. Dat is mij en andere collega's een doorn in het oog.

De vorige regering gaf toch haar steun aan het vernieuwde protocolakkoord, dat begin 2014 van kracht werd. Grote steen des aanstoots is wat ons betreft dat in dat akkoord de visgronden van de Westelijke Sahara worden verpacht, door de internationale gemeenschap beschouwd als een niet-zelfbesturend gebied. De Westelijke Sahara staat sinds de Marokkaanse invasie van 1974 de facto onder Marokkaanse voogdij. Dat is dus een verre van legitiem statuut. De Verenigde Naties noch het internationaal recht erkennen Marokko als administratieve autoriteit in de Westelijke Sahara. Het Polisario, sinds 1975 de verzetsbeweging van de Sahrawi's tegen de Marokkaanse bezetting, wordt door een aantal landen erkend als de wettige vertegenwoordiger van de Westelijke Sahara.

Dat laatste feit veroorzaakte een opmerkelijk juridisch precedent, toen het Europees Hof op 10 december laatstleden de handelsakkoorden inzake visserij en landbouw met Marokko ongeldig verklaarde, alleszins wat betreft het item 'Westelijke Sahara'. Het Hof was van mening dat het Polisario wel degelijk een betrokken partij was bij dit akkoord en zich in de rechtbank als vertegenwoordiger van het Sahrawivolk had mogen aandienen. Dat is een belangrijk feit, aangezien de rol van het Polisario als vertegenwoordiger van de bevolking van de Westelijke Sahara aanzienlijk versterkt wordt. Bovendien zet het de claims van Marokko op dit gebied en zijn economische exploitatie ervan op losse schroeven.

Minister-president, is deze uitspraak al besproken op het niveau van de Europese Ministerraad? Zo ja, met welk gevolg? Welk standpunt heeft Vlaanderen daarbij ingenomen? Welke gevolgen kan de uitspraak volgens de Vlaamse Regering hebben?

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

Ward Kennes (CD&V): Minister-president, het is een gekende problematiek waar al vaker op gewezen is als het gaat over handelsverdragen of algemene verdragen met Marokko die ook een impact hebben op het gebied dat tegen de internationaalrechtelijke regeling in door Marokko als nationaal territorium wordt beschouwd.

De vorige Vlaamse Regering heeft haar steun gegeven aan het protocolakkoord, dat in 2013 ook door het Europees Parlement werd goedgekeurd en twee jaar geleden van kracht is geworden. Maar een heel belangrijk punt in die internationaalrechtelijke context, nog los van het loutere handels- en visserijaspect, is dat op 10 december het Europees Hof een uitspraak heeft gedaan die het verdrag nietig verklaart wat betreft de toepassing ervan in de Westelijke Sahara.

Minister-president, is de Vlaamse Regering van plan haar steun aan het akkoord te herzien? Op welke wijze zal de Vlaamse Regering de stelling van het Europees Hof van Justitie op een consequente wijze mee uitdragen en verdedigen? Is de Vlaamse Regering van oordeel dat de mensenrechtenclausule in het visserijakkoord op alle vlakken wordt nageleefd?

De voorzitter: Minister-president Bourgeois heeft het woord.

Minister-president Geert Bourgeois: Collega's, we hebben het hier niet over het Fisheries Partnership Agreement, dat een sectoraal visserijakkoord is dat ook bijgaande protocollen heeft en de toegang van vissers uit de Europese Unie tot de Marokkaanse visgronden regelt. Het gaat hier over het Europese associatieakkoord met Marokko, dat ondertekend is in 1996 en in werking trad op 1 maart 2000, en de bijgaande protocollen. De Unie wou toen, met een reeks associatieakkoorden tussen 1998 en 2005, stappen zetten in de realisatie van wat men een 'grote Euro-mediterrane economische zone' noemt.

Het Polisario-front heeft bij het gerecht van eerste aanleg van de Europese Unie een procedure ingesteld tegen de Raad van Ministers van de Europese Unie. Het front vraagt daarin de nietigverklaring van het besluit van 8 maart 2012 van de Raad, waarbij wijzigingen worden aangebracht aan de oorspronkelijke associatieovereenkomst uit 2000, meer specifiek over de protocollen, de stukken die handelen over visserij.

Het gerecht van eerste aanleg heeft die procedure ontvankelijk verklaard. Het oordeelde dat het Polisario direct en individueel geraakt is door het besluit van 8 maart 2012. Het gerecht stelde daarbij ook vast dat het akkoord met Marokko de facto ook wordt toegepast in de Westelijke Sahara.

Ten gronde geeft het gerecht aan dat de Unie akkoorden kan sluiten met derde landen, die mogelijk van toepassing zijn op gebieden die gecontroleerd worden door dat derde land, zonder dat de soevereiniteit over dat gebied internationaal erkend is, maar volgens het gerecht van eerste aanleg is de Raad bij het sluiten van dergelijke akkoorden de verplichting niet nagekomen om alle pertinente elementen na te gaan, om zich ervan te verzekeren dat de productie van exportproducten niet nadelig is voor de bevolking van het gebied of een schending is van hun fundamentele rechten. Het gerecht heeft dan het besluit van 8 maart 2012 nietig verklaard.

Daar is bijzonder snel op gereageerd door de Europese Raad. Op 14 december was er een ontmoeting tussen de Europese Unie en Marokko. Op 10 december is de nietigverklaring uitgesproken. Op 11 december heeft het Coreper (Comité van Permanente Vertegenwoordigers) de beslissing getroffen, met expliciete steun van de Belgische overheid, om in beroep te gaan tegen de uitspraak van het gerecht en tegelijk om aan het gerecht van eerste aanleg te vragen om opschortende maatregelen te nemen zolang het beroep loopt. Er wordt dus gevraagd dat de gevolgen van de uitspraak zouden worden opgeschort in afwachting van de uitspraak in beroep.

Dit is bekrachtigd door de Raad Buitenlandse Zaken van 14 december. Vlaanderen werd daarbij niet geconsulteerd door de Belgische overheid. De Raad Buitenlandse Zaken is een exclusieve federale bevoegdheid, categorie 1. Wij vragen dat dit categorie 2 zou worden. Wij staan daarin alleen: de andere deelstaten vragen dat niet.

Dat is bijzonder snel beslist omdat er op 14 december een bijeenkomst was tussen de Europese Unie en Marokko, onder andere over terrorismebestrijding.

Gevolgen op korte termijn zullen er normaal gezien niet zijn. Naar verwachting zal de uitspraak zijn dat de gevolgen van het arrest worden opgeschort tot de uitspraak in hoger beroep. Pas na de uitspraak door het Hof zal worden beslist wat er verder moet gebeuren. Wanneer het Hof echter de nietigverklaring handhaaft, zal de Raad van Ministers niet anders kunnen dan een nieuw besluit te nemen en een heroverweging te doen. Wanneer ze opnieuw dat besluit wil treffen, met protocol en met betrekking tot onder andere de visserijakkoorden met Marokko, dan zal ze moeten afwegen wat de gevolgen daarvan zijn voor de bevolking in dat betrokken gebied.

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

Marc Hendrickx (N-VA): Minister-president, ik dank u voor uw verduidelijking. Het is dus wel degelijk zo dat de export van die producten nadelig is voor de bestaande bevolking in de Westelijke Sahara. Het verbaast me hoe snel België zich heeft aangesloten bij het beroep tegen de nietigverklaring. Een en ander past natuurlijk wel in de onderhandelingen die momenteel lopen met Marokko over andere zaken. Het is spijtig dat Vlaanderen niet is geraadpleegd door België. De reden hebt u gegeven.

Het positieve is wel dat er stilaan zicht is op een begin van autonoom statuut voor die regio van de Westelijke Sahara. We zullen dit tijdens de komende weken en maanden verder opvolgen en aan bod brengen.

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

Ward Kennes (CD&V): Ik sluit me aan bij die conclusie. Het verbaast me eveneens dat het zo snel is gegaan. Ik begrijp dan ook dat men voorlopig de gevolgen wil opschorten. We zullen de uitspraak in beroep moeten afwachten. Ik ben wel niet echt optimistisch over de evolutie van het dossier. Het klopt dat er een toespraak is geweest van de Marokkaanse koning, waarin hij een zekere vorm van autonomie in het vooruitzicht heeft gesteld. Dat gebeurt echter allemaal op eenzijdig aangeven van Marokko en niet via onderhandelingen. Dit dossier zal wellicht en jammer genoeg nog een hele tijd een conflictgebied blijven in dat deel van Afrika.

De voorzitter: De vragen om uitleg zijn afgehandeld.